

KINH KIM SẮC ĐỒNG TỬ NHÂN DUYÊN

QUYỂN 3

Bấy giờ, các quan tuần tra lại cùng nhau bàn luận:

–Hôm nay, mọi người đều thấy rõ Đồng tử này, tướng mạo hiền lành, xem anh ta không thể tạo ra việc ác như vậy. Nhưng hiện giờ không có hiện tượng nào khác. Ở đây chúng ta gặp phải khó khăn, làm sao giải quyết việc này cho đúng lý.

Trong nhóm có một người nói:

–Sự việc này chúng ta thật khó có thể giải quyết được. Trong nước có đại thần tư pháp trông coi luật pháp, nên đưa Đồng tử và người nữ đến đó, mọi việc sẽ rõ.

Sau khi các quan bàn luận và quyết định, liền đặt xác người nữ nằm trên kiệu tre và đưa cả Đồng tử đến chỗ quan tư pháp.

Lúc này, đại thần Dũng Lệ là người nắm giữ chức quan trông coi luật pháp, đang ngồi họp với các quan, thấy các quan đi tuần từ xa đi đến trước chỗ mọi người họp, liền hỏi:

–Các ông đến đây làm gì? Vì việc gì?

Các quan đáp:

–Người nữ này nằm chết trong khu vườn của thương chủ Nhật Chiêu, không biết kẻ nào đã giết hại. Chúng tôi đã xem xét kỹ ba lần khắp trong khu vườn ấy chỉ thấy có Đồng tử Kim Sắc, ngoài ra không có hiện tượng gì khác. Ngay khi ấy chúng tôi có hỏi Đồng tử: “Ai giết người nữ này?” Đồng tử đáp: “Các quan nên xét rõ, sự việc ấy tôi tuy thấy, nhưng thật ra không biết người nào giết.” Chúng tôi đưa hết đến đây, xin quan xét rõ việc này.

Đại thần Dũng Lệ nói:

–Các ông hãy chờ tôi xem xét lại một chút, sau đó đến nhà vua cầu xin cách giải quyết sự việc.

Khi ấy, vị đại thần coi luật pháp liền đến cung vua A-xà-thế. Thấy quan canh cổng, đại thần liền đến trước, hỏi:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Nhà vua đang làm gì? Ở đâu?

Quan canh cổng thưa:

–Nhà vua ở nơi cung điện, đang cho tập hợp các cung nữ để vui chơi, thổi kèn, đánh trống, đàn hát.

Bấy giờ, đứng ở cửa cung, đại thần trình bày các sự việc, xin quan trông coi cung nữ tâu đến nhà vua:

–Hôm nay, con của thương chủ Nhật Chiêu giết nàng kỹ nữ Ca-thi Tôn-na-lợi ở trong khu vườn nhà mình. Nếu nhà vua không ban chiếu thì các quan chúng tôi không thể phán xử được.

Khi ấy, quan trông coi cung nữ liền đến chỗ vua trình bày đủ các việc như trên. Gặp lúc nhà vua đang vui chơi, chưa rảnh xem xét, bèn bảo quan trông coi cung nữ:

–Người hãy ra bảo với đại thần Dũng Lệ, phải nên xem xét rõ ràng đúng như sự thật.

Quan trông coi cung nữ vâng lệnh, ra nói lại lời của vua, bảo đại thần Dũng Lệ và các quan trông coi pháp luật nên xem xét rõ việc này. Nghe lời ban của vua, đại thần Dũng Lệ trở về công đường gọi các quan đi tuần đến bảo:

–Các ông có thể tập hợp các người đao phủ mau đến đây.

Khi họ đến, đại thần nói:

–Đồng tử này giết hại nàng Ca-thi Tôn-na-lợi trong khu vườn nơi nhà hấn. Các người nên trói người này, đánh trống thông báo khắp các ngã tư và hang cùng ngõ hẻm, khiến mọi người đều nghe biết, rồi đưa ra khỏi cửa thành phía nam đến rừng bỗ thây, cột vào để xử chết. Sau đó, để chung với thây người nữ rồi chất củi thiêu đốt.

Tuy nghe lời dạy này, nhưng các đao phủ thấy Đồng tử Kim Sắc khôi ngô tuấn tú, giống như núi vàng, rất thương xót nên nhìn nhau bàn luận:

–Làm sao chúng ta có thể giết người này? Đồng tử ấy thật là hiếm có, trong đời khó gặp được người như vậy. Chúng ta tuy là những đao phủ, nhưng cũng có lòng thương, nữ nào sát hại người như thế. Thà chúng ta chịu chết chứ quyết không dám dùng hình phạt phanh thây người ấy.

Nghe các đao phủ bàn với nhau, đại thần Dũng Lệ nổi giận

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

nói:

–Vì sao các người kéo dài thời giờ mà không mau vâng lệnh ta?

Đám đao phủ liền bước tới trước, cùng nhau chắp tay van xin tha thiết:

–Xin đại quan bớt giận! Chúng tôi tuy là đao phủ, nhưng không thể mạnh dạn làm việc ấy? Vì sao? Vì Đồng tử này có tướng mạo khôi ngô tuấn tú, được người đời thương mến, cơ sao hôm nay lại nhẫn tâm làm việc giết hại.

Nghe xong, đại thần Dũng Lệ lại càng giận dữ, bảo những người kia:

–Các người, nếu không vâng lệnh vua, nhất định ngày nay các người và vợ con quyến thuộc đều phải chết.

Nghe vậy, các đao phủ rất kinh sợ, cùng nói với nhau:

–Vì cố gì đại thần nắm giữ luật pháp mà không y vào luật pháp để thi hành chân thật đúng lý? Đối với Đồng tử này, tướng mạo hiếm có trong đời, lại cố tình giết hại để anh ta bị chết. Vả lại, nếu chúng ta không giết thì toàn bộ vợ con quyến thuộc sẽ bị giết.

Vì sao chúng ta phải chịu lấy đau khổ khó khăn này? Làm sao chúng ta thi hành việc ấy?

Khi các đao phủ đang rất sợ cái chết thì lại hiện ra mưu kế: Đồng tử này đã được mọi người thương mến, nên dẫn đến chỗ đông người như ở ngã tư đường để mọi người nhìn thấy sự việc này. Khi Đồng tử ở trong hoàn cảnh như thế thì nhiều người sẽ phát tâm thương xót, không thể nhẫn tâm nhìn thấy, ắt phải tìm phương cách cứu giúp Đồng tử.

Lúc này, thân tâm các đao phủ đau đớn như dao cắt, cùng nhau thở than, nói:

–Khổ thay! Chúng ta tạo nghiệp tội gì mà đau khổ như vậy, để chúng ta phải làm việc vô nghĩa, không có lợi này!

Bấy giờ, đại thần Dũng Lệ càng thêm giận dữ, bảo những đao phủ:

–Vì sao các người cứ kéo dài mãi?

Các đao phủ nghe lời nói này, đều khóc lóc, gắng gượng mà làm, cùng nhau đến lột áo, trói hai tay Đồng tử lại.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thấy Đồng tử bị trói tay rồi, đại thần Dũng Lệ liền rời khỏi chỗ công đường, đi đến rừng bả thây chết.

Khi đó, dân chúng nhìn thấy cảnh như thế đều sinh tâm sân giận, như trong cảnh biệt ly nên thấy đều rơi lệ, cùng nói với nhau:

–Khổ thay! Ách nạn nguy khốn! Đồng tử này hiếm có trong đời mà đến lúc phải bỏ mạng!

Các đao phủ đưa Đồng tử đi khắp các ngã đường tìm cách để cứu Đồng tử. Khi ấy, tại thành Vương xá, nam nữ, già trẻ ở trong ở ngoài thành, cùng với các người từ phương xa đến, tất cả đều nhìn thấy Đồng tử Kim Sắc bị trói tay, thấy rồi, đều sinh đau khổ, thương xót, hoang mang, không biết rõ sự việc, đều hỏi:

–Vì sao người này bị trói như vậy?

Các đao phủ thương khóc, ghen ngào đáp:

–Đồng tử này giết hại cô kỹ nữ Ca-thi Tôn-na-lợi, sắp phải bỏ mạng, nên bị dẫn đến đây cho khắp tất cả dân chúng hay biết. Rồi sẽ dẫn đến rừng bả thây chết, sau đó không bao lâu sẽ bị giết.

Nghe rồi, mọi người đều buồn khổ, thương xót cùng nói:

–Khổ thay, khổ thay! Sao lại nguy khốn như thế. Đồng tử này tướng mạo khôi ngô, tuấn tú, mọi người đều ưa nhìn, thân thể cường tráng, có ánh sáng màu vàng, nét mặt vui vẻ, dáng điệu đàng hoàng, trí tuệ sáng suốt, đầy lòng Từ bi, thương yêu chúng sinh, ham thích giáo pháp, đủ oai đức lớn, người như vậy làm sao có thể giết người được! Bậc Thánh hiền công minh nay ẩn đâu mất rồi, chánh pháp thì bị che mờ, phi pháp thì hiện rõ. Vua quan thống lãnh ở ngôi cao quý, lẽ nào làm oan uổng, khốn khổ người như vậy!

Lúc ấy, mọi người cùng nói kệ:

*Tướng tốt khiêm nhường và tôn quý
Trang nghiêm bằng đức hạnh tối thượng
Chúng ta chiêm ngưỡng mãi không chán
Đẹp đẽ xưa nay chưa từng có.
Chúng ta đều thấy Đồng tử này
Nay bị đao phủ trói dẫn đi
Mọi người nhìn thấy rất đau khổ
Làm cho thân, tâm như tan nát.
Nét vui vẻ cảm hóa nhiều người*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Làm cho ai nấy đều yêu mến
Vì sao đối với người như vậy
Mà nhà vua lại phạt nghiêm hình.
Nếu mọi người chịu xem xét kỹ
Tâm kia vui vẻ không gây tội
Sao đem giao cho quan luật pháp
Khổ thay quan lại không thương xót.
Miệng nói ra cho là luật pháp
Cứ theo lời đó mà thi hành
Phải xét rõ người hiền lành này
Làm sao lại gây tội lớn ấy.
Đây chính là việc làm phi pháp
Chánh pháp bị mờ hoặc mất đi
Nếu người xử phạt bằng cách này
Chúng ta đều phải khổ chia lìa.*

Khi mọi người nói kệ xong, trong thành có nhiều người nữ rất thương mến Đồng tử Kim Sắc, trong ấy có người vì khổ phải biệt ly nên lăn lộn dưới đất, hoặc có người đâm vào đầu gối cho bị thương, hoặc có người tâm ý mê mờ, coi như mình chia lìa đứa con thân yêu nên rất khổ não. Lúc Đồng tử này sắp đến chỗ bỏ mạng, tất cả những người trong và ngoài thành Vương xá đều rất đau khổ, do sự chia lìa, cùng nhau kêu gào, miệng nói lảm nhảm, run rẩy, sợ hãi.

Khi ấy, trong nhà của thương chủ Nhật Chiếu có một đồng nữ, nhân lúc đi chợ ngang qua ngã tư, bỗng nhiên nghe việc này liền thương khóc, vội vàng trở về nhà đến trước chỗ mẹ Đồng tử Kim Sắc ngã mình xuống đất.

Mẹ Đồng tử Kim Sắc thấy vậy phân vân, kinh ngạc, liền hỏi:

–Con có việc gì nên nói mau đi.

Đồng nữ thưa:

–Lão mẫu nên biết, Đồng tử Kim Sắc bị đao phủ trói tay dẫn đi. Mọi người đều nói, Đồng tử giết nàng kỹ nữ Ca-thi Tôn-na-lợi ở trong khu vườn nhà mình, không bao lâu nữa sẽ bỏ mạng trong rừng. Tất cả mọi người ở khắp các nẻo đường đều nghe biết hết.

Mẹ Đồng tử Kim Sắc nghe nói vậy thì rất đau khổ, ngã quy xuống đất. Bà được đồng nữ rưới nước lên mặt hồi lâu mới tỉnh. Bà

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

ngồi dậy than và nói:

–Khổ thay cho con tôi! Khổ thay cho con tôi!

Ngay khi ấy, bà ta bỗng run rẩy bàng hoàng, tự đâm vào đầu gối rất thảm thương, tóc rối bù, bỏ ra khỏi nhà chạy đến ngã tư và các nẻo đường. Do nỗi khổ xa lìa con hành hạ nên sức lực yếu đuối, kêu la mệt mỏi, trông thấy ai bà cũng đều hỏi:

–Đồng tử Kim Sắc con tôi nay ở đâu? Khổ thay! Bây giờ tôi không gặp được con. Thưa các vị, nguyện xin cứu giúp! Nguyện xin cứu giúp! Để cho tôi được gặp con. Than khóc như vậy và bà ta đi lang thang khắp các nơi.

Do không gặp được Đồng tử Kim Sắc, vợ của thương chủ Nhật Chiêu rất buồn khổ, đau đớn, kêu gào, cuồng loạn, trông thấy ai cũng chấp tay lễ bái, thưa hỏi:

–Nguyện xin các vị mau cứu giúp. Nguyện xin các vị mau cứu giúp. Trong lúc con tôi chưa đến khu rừng ấy, xin các người cho tôi được gặp con.

Lại còn nói: Các người nên thương xót, đừng để con tôi đi đến chỗ mất mạng, để tôi được gặp con tôi.

Mẹ của Đồng tử Kim Sắc thốt ra những lời nói ấy, bảo với các người kia rồi mà không thấy, nghe gì đến tin con, bà lại than tiếp:

–Khổ thay! Tại sao không được gặp con tôi?

Rồi bà gieo mình xuống đất, lăn lộn trên mặt đất như cá ra khỏi nước ở trên đất khô cạn, vùng vẫy lung tung, không đứng yên một chỗ, ruột đau như cắt, lại càng thêm đau đớn, giống như con nghé lạc mất mẹ, rất sợ hãi nguy khốn, bà than thở:

–Khổ thay! Con của tôi. Khổ thay! Nó vui vẻ. Khổ thay! Nó là người khéo nhẹn. Khổ thay! Nó là người rất có hiếu. Khổ thay! Đứa con yêu tôi hằng cầu nguyện mới được. Khổ thay! Con tôi mạnh mẽ đẹp đẽ mọi người đều ưa nhìn. Khổ thay! Thân thể nó cường tráng. Khổ thay! Thân nó có màu vàng rực rỡ. Khổ thay! Nó luôn được mọi người vui vẻ chiêm ngưỡng. Khổ thay! Con tôi có nét mặt làm cho mọi người vui lây. Khổ thay! Con tôi thông minh có trí tuệ, lời nói hiền lành vui vẻ, không làm ai sợ hãi. Khổ thay! Con tôi có tâm Từ bi rộng lớn, thích nghe pháp, thương mến chúng sinh. Khổ thay! Dòng họ của con tôi nổi tiếng vào bậc nhất. Khổ thay! Nó là ngọn

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

đuốc sáng trong tộc họ của tôi. Khổ thay! Đứa con tôi rất yêu mến. Khổ thay! Nó là vật quý báu của tôi. Khổ thay! Nó là sự chân thật của tôi. Khổ thay! Nó là con mắt mãi sáng của tôi. Khổ thay! Tôi thương yêu nó không dứt. Khổ thay! Nó là vật quý báu trong tộc họ của tôi. Khổ thay! Tại sao quan trông coi pháp luật hành sự không xem xét kỹ để con tôi phải bỏ mạng.

Khi ấy, mẹ Đồng tử đã kiệt sức, mệt mỏi, chấp tay trình bày lại cho tất cả mọi người bằng kệ:

*Khổ thay! Tôi nói không ra lời
Vì sao? Tôi phải làm gì đây
Nay tôi như mộng, như cuồng si
Đau đớn thân, tâm, mê cuồng loạn.
Vì con sầu khổ rất nguy khốn
Đau thương quá sức tâm loạn mất
Nay tôi xin tất cả mọi người
Thương xót tôi đang rơi nước mắt.
Tâm không ổn định, thân xơ xác
Tôi không còn ưa thích gì cả
Con tôi sắp đến rừng bỏ thầy
Nay cầu xin các người cứu giúp.
Nếu các người có lòng thương xót
Đem năng lực khéo giúp giùm tôi
Tôi hết lòng chân thật cầu xin
Nay mong muốn được gặp con mình.
Tôi không còn thích gì nữa cả
Các Chiên-đàn hương hoa thơm ngát
Cho đến các vật trang sức quý
Đều xả bỏ để cầu cứu giúp.
Các thứ trang sức vòng vàng xuyên
Nay tôi đều chẳng muốn mang nữa
Khốn khổ sắp lìa con yêu mến
Hết được gần: bông, dất, võ về.
Nay tôi không đi nhiều ba vòng
Cũng không kính lễ ở dưới chân
Hôm nay chưa biết do duyên nào*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Con tôi phải đến chỗ bỏ mạng.
Tôi nhìn mười phương đều rỗng không
Chỉ thấy tan nát và thiêu đốt
Tâm tôi nóng đốt lại rực cháy
Ý si mê, không biết tính lường.
Mau nhanh đến rừng bỏ thây chết
Quan chấp pháp xử phạt con tôi
Sau không gặp nữa thật khổ thay
Đứa con mà tôi hằng thương mến.
Chẳng phải đời này tôi tạo tội
Chắc do đời trước còn dư báo
Nay tôi vì con rất buồn khổ
Giống như lửa dữ đốt cỏ khô.
Tâm tôi luôn làm người chân thật
Không gây tội kẻ oán người thân
Con tôi nếu nhờ nhân duyên ấy
Nguyện cho nó thoát khỏi nạn này.*

